

משנה בבא בתרא פרק ט

Mishnah Bava Batra, chapter 9

(1) One who died and left sons and daughters: if the estate is large [so that the sons and daughters can be maintained from the estate until the girls become *bogrot* — 12 years and six months, then] the sons inherit [the estate] and the daughters are maintained [from it]; [but] if [the estate is] small [i.e., less than this amount], the daughters are maintained [from the estate] and the sons shall go

begging. Said Admon, am I to lose because I am a male!? [Rather they are all maintained from the estate] Rabbi Gamliel says: I agree with Admon's view.

(2) [If a deceased] left sons and daughters and a *tumtum* [i.e., one of indeterminate gender]: when the estate is large the males [say to him, You are female and as such, you are only to be maintained from the estate, and therefore,] may refer him to the females. [When] the estate [however] is small the females [say to him, You are a male and thus] may refer him to the males [to go begging. I.e., he always receives the lesser amount, therefore, when the estate is large, the lesser amount is as the females; however, when the estate is small, the lesser amount is as the males]. One [who is deathly ill] who says: Should my wife bear a male child, he shall receive a *manah*, [and his wife] did bear him a male child, he receives a *manah* [even though one cannot give possession to a fetus; here however, in the case of a dangerously ill person, in order to ease his mind, the Sages instituted that his words alone have the same validity as if he had actually given over possession]. [If he said should my wife bear] a female, [she shall

רבנו עובדיה מברטנורא

א מי שמת. שהנכסים מרובים. כדי שזיונו הבנים והבנות עד שיבגרו הבנות: **שהנכסים מועטים.** שאין בהם כשיעור זה: **בשביל שאני זכר הפסדתי.** בתמיהה. אלא לא אפשר ונוון כלנו יחד. ואין הלכה כאדמון. ועשו אלמנה אצל הבת בנכסים מועטים. כבת אצל האחין. מה בת אצל האחין הבת נזונית והבנים ישאלו על הפתחים אף אלמנה אצל הבת. האלמנה נזונית. והבת תשאל על הפתחים: **ב טומטום.** ספק זכר ספק נקבה: **הזכרים דוחין אותו אצל הנקבות.** דאמרי ליה אייתי ראיא דזכר את ושקול: **הנקבות דוחות אותו אצל הזכרים.** דאמרי ליה אייתי ראייה דנקבה את ותזון עמנה: **ילדה זכר נוטל מנה.** ואף על גב דקיימא לן המזכה לעובר לא קנה הכא בשכיב מרע שזכה

א מי שמת והניח בנים ובנות, בזמן שהנכסים מרבים, הבנים יירשו והבנות יזונו. נכסים מועטים, הבנות יזונו והבנים ישאלו על הפתחים. אדמון אומר, בשביל שאני זכר הפסדתי. אמר רבן גמליאל, רואה אני את דברי אדמון: **ב הניח בנים ובנות וטמטום,** בזמן שהנכסים מרבים, הזכרים דוחין אותו אצל נקבות. נכסים מועטים, הנקבות דוחות אותו אצל זכרים. האומר אם תלד אשתי זכר יטול מנה, ילדה זכר, נוטל מנה. נקבה

receive] two hundred [zuz (a father is usually more concerned with the financial future of his daughter) and] she bore him a female she takes two hundred [zuz and if the ill person said, Should my wife bear a male child, he shall receive a *manah* and if female, two hundred zuz] and she gave birth to [twins,] a male and a female, the male receives a *manah* [and] the female receives two hundred zuz. [If] she bore a *tumtum* [according to the view of Rabbi Shimon ben Gamliel (see, Temurah chapter 5, Mishnah 2)] he receives nothing [however, the *halachah* is, that he receives the lesser amount as above]. If [however] he said: Whatever my wife shall bear, shall receive [a certain portion], he receives [it]. And if there is no [other] heir but him, he inherits all [the estate].

(3) If he had left sons [who were] of age and minors, [and] those [who were] of age improved the estate [with the estate funds], they improved [it] for the common [good]. If [however] they said [before *bet din*], See what [our] father has left. We desire to cultivate [our own shares] and to enjoy the profits; the proceeds belong to them [since, *bet din* agreed, obviously they saw a benefit for the minors in the improved fields as well]. Likewise, [in a case] where the wife [was an heir, i.e., someone married his niece and died without children and she only has sisters and she] had effected improvements in the estate, she had improved [it] for the common [good]. If [however], she said [before *bet din*], See

רבנו עובדיה מברטנורא

לבנו קנה שדעתו שלאדם קרובה אצל בנו: ילדה זכר ונקבה. תאומים יחד: ילדה טומטום אינו נוטל. האי תמניתין אדחיא לה והלבתא שטומטום נוטל כפחות שבשניהם: יורש את הכל. דלא תימא בריה בפני עצמה הוא ולא בר ירושה הוא קמ"ל: ג השביחו גדולים את הנכסים. בעורן בתפוסת הבית: השביחו לאמצע. והני מילי כששבחו הנכסים מחמת נכסים עצמן שלא הוציאו משלהן כלום אלא מנכסי אביהן שכרו פועלים והשביחו הנכסים מחמת עצמן אבל אם חפרו ונטעו והוציאו משלהן מה שהשביחו השביחו לעצמן: וכן האשה שהשביחה. בגמרא מוקמינן לה אשה יורשת כגון שנשא ראובן את בת שמעון אחיו ומת בלא בנים ובנות שמעון אחיו יורשות אותו. נמצאת אשתו שהיא בת שמעון אחיו יורשת אותו עם שאר אחיותיה. וסלקא דעתך אמינא דבהויא הגאח

מאתים, ילדה נקבה, נוטלת מאתים. אם זכר מנה אם נקבה מאתים, וילדה זכר ונקבה, זכר נוטל מנה והנקבה נוטלת מאתים. ילדה טמטום, אינו נוטל. אם אמר כל מה שתילד אשתי יטול, הרי זה יטול. ואם אין שם יורש אלא הוא, יורש את הכל: ג הניח בנים גדולים וקטנים, השביחו גדולים את הנכסים, השביחו לאמצע. אם אמרו ראו מה שהניח לנו אבא, הרי אנו עושים ואוכלין, השביחו לעצמן. וכן האשה שהשביחה את הנכסים, השביחה לאמצע. אם אמרה ראו מה

what my husband has left me, I desire to cultivate [my share] and to enjoy the benefits; the proceeds belong to her.

(4) If one of the brothers who are partners [in the inherited estate] was drafted to a government post [each family would have one person drafted to the king's service, for a month or

two] the income from the appointment is to be equally divided among all the brothers [since he was drafted as a member of the family; however, in a case, where he was drafted due to his own outstanding capabilities, he need not share his earnings]. [If one of them] became ill [through irresponsible behavior, e.g., not wearing his coat] and had himself cured the [expenses of the] cure [must be paid] out of his own [pocket]. [The custom was that the groom's best friends would bring gifts and food in order to entertain and keep the groom company at his wedding. These gifts were, by law, reciprocated to the best men, when they became grooms.] If some of the brothers have bestowed gifts as the groom's best men in the lifetime of [their] father, [when] the wedding gifts are [eventually] reciprocated they revert to the common funds of the estate, for [the reciprocation of] wedding gifts may be claimed through a Court of law [and are therefore viewed, as a loan from the estate]. If however, one has sent to his friend jars of

שְׁהֵנִיחַ לִי בְעָלִי, הָרִי אֲנִי עוֹשָׂה וְאוֹכֵלֹת, הַשְּׁבִיחָה לְעִצְמָה: ד' הָאֲחִין הַשְּׁתֵּפִין שְׁנֶפֶל אַחַד מֵהֶן לְאֲמֻנָת, נִפְל לְאֲמֻצָּע. חָלָה וְנִתְרַפָּא, נִתְרַפָּא מִשְׁל עֲצָמוֹ. הָאֲחִין שְׁעָשׂוּ מִקְצָתָן שׁוֹשְׁבֵינֹת בְּחַיֵּי הָאָב, חֲזָרָה שׁוֹשְׁבֵינֹת, חֲזָרָה לְאֲמֻצָּע, שְׁהִשְׁבִּינֹת נִגְבִּית בְּבֵית דִּין. אָבֵל הַשּׁוֹלַח לְחִבְרֹו כְּדֵי יֵין

רבנו עובדיה מברטנורא

דנפיק עלה קלא ששולטת ומשבחת אפילו כי אמר' ראו מה שהניח לי בעלי וכו' אפ"ה מחלה ורועה שיהיה השבח לאמצע קמ"ל שהשביחה לעצמה: ד' שנפל אחד מהן לאומנות. לעבודת המלך שכן מנהג להעמיד מכל בתי העיר אדם אחד למוכס חדש אחד או ב' חדשים: נפל לאמצע. כל הריוח מפני שמחמת אביהם באת לו אבל אם מחמת עצמו מפני חריפותו וחשיבותו וחכמתו נלקח לעבודת המלך מה שהריוח הריוח לעצמו חלה ונתרפא. אם חלה באונס כלומר שלא פשע הוא בעצמו. מתרפא מן האמצע. אבל אם חלה מצנים ופחים וכיוצא בהם דכתיב בהו (משלי כג) שומר נפשו ירחק מהם הוא אמרינן במתניתין דאינו מתרפא אלא משל עצמו: שושבינות. דרך שושבינות נוטל סעודה ודורון לחופה ואוכל עמו וזה חזר ועושה כן לזה גם כן כשישא אשה. ואם שלח האב שושבינות בסתם על יד אחד מבניו וחזרה השושבינות אחר כך לאחר שמת האב. חזרה לאמצע מפני שהיא כמלו' שהרי נגבית בבית דין שיכול המוליך שושבינו' לחברו לחזור ולתבוע ממנו בבית דין שיתן לו שושבינות כדרך שנתן לו והוא שיהי' נשואי השני כנשואי ראשון. אם בתולה בתול'. ואם אלמנה אלמנה. ואם בפרהסיא בפרהסיא. ואם בצנעא בצנעא שיכול השני לומר לראשון איני עושה עמך אלא כדרך שעשית עמי: אבל השולח לחבירו כדי יין וכדי שמן. בלא חופה או אי נמי

wine and oil [even where this was for his wedding, but he himself was not present at the wedding], he cannot claim reciprocation through a Court of law, because [the presentations of] such [gifts] are [mere acts of] loving kindness [and are not “best man” gifts].

(5) If a person [who had become engaged] sent wedding presents to the house of his father-in-law [for his bride; the custom at the time, was for the groom to send jewelry, exotic fruits, wine and oil to his bride the day after their engagement. Sometimes he would then participate in a meal at her house] even if he sent a hundred *manah* and ate a bridegroom's meal there [the value] of one *dinar* [if he, or she, died or they divorced] they cannot be reclaimed [since he participated in the meal we say that he forgave her, the excess value over what he had eaten]. [If however] he did not eat a bridegroom's meal there [or ate less than a *dinar* and the wedding was not consummated] then, they may be reclaimed [So too,] if he sent her many presents, intending that they would return with her to her husband's house [when they got married, or even few presents, with a stipulation that they return with her when they got married and the wedding was not consummated], then they may be reclaimed. [If he sent a] few presents which she was to use at the house of her father [or even in the case where he sent many presents but stipulated that they are to be used at the house of her father, these may] not be reclaimed.

(6) If a man who was deathly ill gave, in writing, all his property to others and left [for himself] some [piece of] land [or other things, and then recovered,] his

רבנו עובדיה מברטנורא

בחופה ואינו הולך לאכול עמו אין זו שושבינות אלא מתנה. ואינה נגבית בבית דין: **ה השולח סבלונות.** מנהג חתנים למחרת הקדושין שולחין לבית הארוסה תכשיטים ומיני מגדנות וכדי יין וכדי שמן ופעמים הולך החתן ואוכל שם: **אין נגבין.** אם מת הוא או מתה היא. או שבא לגרשה דמחמת חבת שמחת אכילה מחל. ודוקא שאכל בדינר אבל אכל פחות מדינר. לא מחל וגובה הסבלונות: **שלה סבלונות מרובין.** ואפילו מועטים אם פי' על מנת שיבואו עמה לבית בעלה הרי אלו נגבין. ואורחא דמלתא נקט שדרך סבלונות ששולחין כדי שיבאו לבית בעלה להיות מרובין. ואותן ששולחין כדי שתתקשט בהן בבית אביה דרכן להיות מועטין: **ו שייר קרקע כל שהוא.** והוא הדין אם שייר לעצמו מטלטלין. מתנתו מתנה. ואם עמד אינו חוזר והוא שקנו מידו על אותו מתנה דמתנת שכיב

וכדי שָׁמֵן, אִינָן נִגְבִּין בְּבֵית דִּין, מִפְּנֵי שֶׁהֵן גְּמִילוּת חֲסָדִים: הַ שְׂוֹלֵחַ סְבֻלוֹנוֹת לְבֵית חַמּוּי, שֶׁלַח שָׁם מֵאָה מָנֶה וְאָכַל שָׁם סְעוּדַת חֲתָן אֶפְלוּ בְּדִינָר, אִינָן נִגְבִּין. לֹא אָכַל שָׁם סְעוּדַת חֲתָן, הָרִי אֵלּוּ נִגְבִּין. שֶׁלַח סְבֻלוֹנוֹת מְרֻבִּין שִׁיחֲזְרוּ עִמָּה לְבֵית בְּעֵלָה, הָרִי אֵלּוּ נִגְבִּים. סְבֻלוֹנוֹת מְעֻטִּין שֶׁתִּשְׁתַּמֵּשׁ בָּהֶן בְּבֵית אָבִיהָ, אִינָן נִגְבִּין: וְ שִׁייר קֶרֶקַע כָּל שְׁתַּנְתּוֹ נִכְסָיו לְאַחֵרִים וְשִׁיר קֶרֶקַע כָּל שְׁהוּא, מִתְנַתּוֹ

gift is valid [and he cannot say, I gave my property away because I thought I would not survive, since, if that were true, he would have given everything away], [if however,] he did not leave land [or anything else for himself], his gift is not valid [since he could say I gave everything away only because I thought I would not survive]. If it was not entered in the deed that he was lying sick [and] he [now] pleads, I was lying sick [when I gave you my property and therefore, now that I recovered, it is mine] and they plead, You were in good health [and it belongs to us, since at the present time he is healthy,] he must therefore produce evidence that he was a dying man; [these are] the words of Rabbi Meir. The Sages however say: He who claims from others must produce the proof.

(7) If [a person] distributes his possessions verbally, Rabbi Eliezer [does not hold that a dying man's words, are considered as if written in a deed and] says: Whether he was in good health or dangerously ill, all properties that offer security [i.e., real estate] are acquired by money, deed or *hazakah* [i.e., by digging, locking up, fencing or anything signifying ownership] and [property] which does not offer security [i.e., movable properties] can be acquired only by *meshikha* [by drawing it towards oneself]. They said to him: The mother of the sons of Rokhel once fell ill and she said, Let my brooch which is worth twelve

רבנו עובדיה מברטנורא

מרע במקצת בעי' קנין בין עמד בין לא עמד. ואם לא קנו מידו לא קנה מקבל המתנה אפילו מת השכיב מרע. ודוקא כשבא להקנות המתנה מחיים אבל אם אמר יתנו לפלוני כך וכך אחר מותו אינו צריך קנין ואפילו שייר לעצמו. שכיב מרע שבא ליתן מתנה מחיים אם לא שייר לעצמו כלום ועמד חוזר ואפילו קנו מידו ומצוה מחמת מיתה דשמענא ליה דקאמר וויי ליה דמיית. לעולם חוזר בין שייר בין לא שייר. ואפילו קנו מידו. ואם מת קנה מקבל המתנה. ואפילו בלא קנין: **לא כתב בה שכיב מרע.** בדקציר ורמי בערסיה. ואף לא לשון מתנת בריא. כד הלך על רגלוהי בשוקא. ולא שייר כלום: **הוא אומר שכיב מרע הייתי.** וחזרני בי. והלה אומר בריא היית ולא תחזור: **צריך להביא ראיה שהיה.** שכיב מרע דבתר השתא אולין דהאידנא בריא הוא. ועליו להביא ראיה שהיה שכיב מרע בשעת המתנה: **וחכמים אומרים.** לא אזלינן בתר השתא. אלא אמרינן המוציא מחברו עליו הראיה. ומקבל המתנה שבא להוציא מיד הנותן שהוא מוחזק. עליו להביא ראיה שבריא היה באותו שעה. והלכה כחכמים: **ז רבי אליעזר אומר אחד בריא ואחד מסוכן.** ר' אליעזר לית ליה דדברי שכיב

קִימַת. לֹא שִׁיר קִרְקַע כָּל שְׁהוּא, אִין מִתְנַתוּ קִימַת. לֹא כְתַב בְּהַ שְׁכִיב מְרַע, הוּא אֹמֵר שְׁכִיב מְרַע הִיא וְהֵן אֹמְרִים בְּרִיא הִיא, צְרִיךְ לְהִבְיָא רְאִיָּה שְׁהִיָּה שְׁכִיב מְרַע, דְּבִרֵי רַבִּי מֵאִיר. וְחֻכְמִים אֹמְרִים, הַמוּצִיא מִחֻבְרוֹ עָלָיו הַרְאִיָּה: ז הַמְחַלֵּק נִכְסָיו עַל פִּי, רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אֹמֵר אֶחָד בְּרִיא וְאֶחָד מְסֻכֵּן, נִכְסִים שֵׁישׁ לָהֶן אַחֲרִיית גְּנֻזִין בְּכֶסֶף וּבְשִׁטָּר וּבְחֻזְקָה, וְשֵׁאִין לָהֶן אַחֲרִיית אִין גְּנֻזִין אֱלָא בְּמִשְׁכָּה. אִמְרוּ לוֹ, מַעֲשֶׂה בְּאֶמֶן שֶׁל בְּנֵי רוּכַל שְׁהִיתָה

maneh [1200 *zuz*], be given to my daughter, and when she died, her instructions were carried out. He replied to them [as to] the sons of Rokhel, If only their mother would bury them [i.e., they were wicked and the Rabbis punished them by giving the brooch to the daughter]! The Sages say: On the Sabbath his [the deathly-ill person's verbal] instructions are legally valid because he is unable to write, but not on a weekday. Rabbi Yehoshua

says: [If] they said [this] in respect of the Sabbath [that the words of the deathly ill are a valid transaction], how much more so in [the case of] a weekday [when transactions are permitted]? [The *halachah* follows Rabbi Yehoshua and the words of the deathly-ill have the same force as a written deed, whether on a Sabbath, or a week-day.] Similarly, one may acquire ownership on behalf of a minor [since a minor cannot make a transaction on his own], but not on behalf of an adult. Rabbi Yehoshua says: [If] they said [this] in respect of a minor [who does not have the ability to make an acquisition on his own], how much more so [may one make an acquisition] on behalf of [a person who is] of age [and whose own transactions and acquisitions are valid].

(8) If a house collapsed on top of a man [Reuvein] and his father [Shimon] or on top of a man [Reuvein] and upon one whom he would inherit [e.g., his uncle Levi] and [that man, Reuvein] had against him [the claim of] a woman's *ketubah* and a creditor, [and in the first case] the heirs of the father say [that] the son died first and [then] the father [died] afterwards [thus, the property from where you

רבנו עובדיה מברטנורא

מרע ככתובין וכמסורין דמי. ואפילו מצוה מחמת מיתה סבירא ליה דאין מתנתו מתנה אלא בקנין כמתנת בריא. ואין הלכה כרבי אליעזר: **כבינתי**. תרגום רידידים כבנתא: **תקברם אמן**. כלומר אין מביאין ראיה מהם שרשעים היו וקנסא קנסו רבנן לבנים לקיים לבת מתנת אמן. אף על פי שלא היה מן הדין: **אבל לא בחול**. אם חלק השכיב מרע מנכסיו בחול: **קל וחומר בחול**. וכן הלכה דבין בחול בין בשבת דברי שכיב מרע ככתיבי וכמסירי דמו וא"צ קנין. ואם שאל שיקנו מידו קונים ממנו בין בחול בין בשבת כדי שלא תסרוף דעתו עליו: **ח יורשי האב אומרים הבן מת ראשון**. ואין בעל חוב יכול להפרע מנכסים אלו שהרי לא זכה בהן הבן מעולם: **ובעלי החוב אומרים האב מת**

want to collect the *ketubah* or money, never belonged to the son], while the creditors say [that] the father died first and the son afterwards [therefore, we have a right to collect from the properties which are the estate of the son], the School of Shammai maintain [that the amount in the dispute is] to be divided and the School of Hillel maintain [that] the estate [is to remain] in its former status [the creditors must bring proof that the father died first].

(9) If a house collapsed on top of a man and his wife [and] the heirs of the husband say, [that] the wife died first and [the husband subsequently inherited her and then] the husband died afterwards [and therefore, the heirs of the wife are not entitled to anything, while]; the heirs of the wife say [that] the husband died first [and that] the wife died afterwards. The School of Shammai maintain [that the estate] is to be divided and the School of Hillel maintain [that] possessions [are to remain with those who are the] established owners [i.e.,] the *ketubah* [stays] in the possession of the heirs of the husband [and] the property that comes in and goes out with her [i.e., property she had inherited from her father and brought with her into the marriage stays] in the possession of the heirs of the father [i.e., her heirs, who are the remaining heirs of her father].

(10) If a house collapsed on top of a man and his mother [the heirs of the son say that the mother died first, while the heirs of the mother, from her father's side,

רבנו עובדיה מברטנורא

ראשון. ונפלו הנכסים שעה אחת לפני הבן. והם משועבדים לכתובת אשה. ובעלי חוב: **בית שמאי אומרים יחלוקו.** דקסברי בית שמאי שטר העומד לגבות כגבוי דמי. ויורשי האב ובעלי חוב תרוייהו מוחזקים הוו לפיכך יחלוקו: **ובית הלל אומרים.** הנכסים בחזקת יורשים וכמוחזקים דמו ובעל חוב בא להוציא מידם ועליו להביא ראיה שהאב מת תחלה: **ט האשה מתה תחלה.** ואין ליורשי האשה כלום. שהרי הבעל מת אחרון. וירש את אשתו: **נכסים בחזקתן.** נכסי צאן ברזל בחזקתן ולא פירשו בית הלל אי בחזקת יורשי האשה שהיו שלה אי בחזקת יורשי הבעל שאחריותן עליו הלכך נכסי צאן ברזל יחלוקו. **וכתובת אשה.** שהם מנה מאתים ותוספות נשארים בחזקת יורשי הבעל ו**נכסים הנכנסים ויוצאים עמה** הם נכסי מלוג שבשעה שהיא נכנסת נכנסים עמה וכשהיא יוצאת יוצאים עמה אם פחתו פחתו לה. ואם הותירו הותירו לה אלו הם בחזקת יורשי האשה. נמצאו יורשי האשה נוטלים כל נכסי מלוג וצאי נכסי צאן ברזל: **י נפל הבית עליו ועל אמו.** ואין לה בן אחר אלא זה

האב, בעלי החוב אומרים, האב מת ראשון ואחר כך מת הבן, בית שמאי אומרים, יחלוקו. ובית הלל אומרים, נכסים בחזקתן: **ט נפל הבית עליו ועל אשתו, יורשי הבעל אומרים,** האשה מתה ראשונה ואחר כך מת הבעל, יורשי האשה אומרים, הבעל מת ראשון ואחר כך מתה האשה, בית שמאי אומרים יחלוקו. ובית הלל אומרים נכסים בחזקתן, כתבה בחזקת יורשי הבעל, נכסים הנכנסים והיוצאים עמה בחזקת יורשי האב: **י נפל הבית עליו ועל אמו, אלו ואלו מודים**

say the son died first], both [the School of Shammai and Hillel] agree that [since none of the heirs are established owners, both their claims using the force of inheritance,

therefore, the estate in dispute] is to be divided. Rabbi Akiva said, I agree in this [case], that the estate [is to remain with those who are] in its established right of ownership [i.e., here too, the School of Hillel argue and maintain that the heirs of the mother from her father's side are the established owners, since as soon as her husband died she inherited all and subsequently, these fields now belong to her tribe and being that only her heirs from her father's side are of the same tribe; we therefore say they remain with her tribe who have established possession]. Ben Azzai said to him: [Is it not enough that] we are suffering from the existing divisions of opinion that you [must] come to create differences for us where unanimity was declared?

רבנו עובדיה מברטנורא

יורשי הבן אומרים האשה מתה תחלה וירש הבן נכסיה ואנו יורשים הבן. ויורשי האשה ממשפחת בית אביה אומרים הבן מת תחלה ואנו יורשים את האשה: **אלו ואלו מודים**. ב"ש וב"ה: **שיחלוקו**. דכיון ששניהם באים מכח ירושה הוי ספק וספק ויחלוקו ולא דמי לנפל הבית עליו ועל אשתו דהתם יש שני מיני נכסים יש שהבעל מוחזק ויש שהאשה מוחזקת אבל הכא הכל בחזקת האשה כיון שהיתה אלמנה ושניהם באים מכח ירושה לירש הכל הלכך יחלוקו: **מודה אני בזה**. דלדברי בית הלל ה"ג אמרי' נכסי' בחזקתן בחזקתן בחזקתן יורשיה מן האב שהרי בחייה משמת בעלה אחר שבט אביה היא מתיחסת וממונה נמי בחייה היה בחזקת שבט אביה הלכך יורשיה מן האב יורשים אותה והלכה כרבי עקיבא: **על החלוקין אנו מצטערין**. כלומר על מחלוקת דלעיל דבית שמאי ובית הלל אנו מצטערים שלא השוו דעתן. ואתה אומר שגם בזה חלוקין. ובאת לחלוק על ת"ק שאומר שהן שוין:

שיחלוקו. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא, מוֹדֶה אֲנִי בְּזֶה שֶׁהַנְּכָסִים בְּחֻזְקָתָן. אָמַר לוֹ בֶּן עֲזַאי, עַל הַחֲלוּקִין אָנוּ מִצְטַעְרִין, אֲלֵא שֶׁבֵּאתָ לְחֻלּוֹק עֲלֵינוּ אֶת הַשְּׁוִין: